

© Editura Școala Ardeleană
Cluj-Napoca, str. Mecanicilor nr. 48
Redacția: tel 0364 117.252; 0728.084.801
e-mail: office@scoalaardeleana.cluj.ro,
redactie@scoalaardeleana.cluj.ro
Difuzare: tel/fax 0364 117.246; 0728.084.803
e-mail: difuzare@scoalaardeleana.cluj.ro, esadifuzare@gmail.com
www.scoalaardeleana.cluj.ro

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a României

ISBN: 978-606-797-426-3

Imagine coperta I: fotografii de Moshe B. Itzhaki

Editor: Vasile George Dâncu
Coperta: Eduard Grecu
Corectură și tehnoredactare: Sandra Cibicenco

MOSHE B. ITZHAKI

ȘI VINE PLOAIA

Traducere din ebraică de
Paul Farkaș

Prefață de
Adrian Popescu

Postfață de
Radu Țuculescu

Cluj-Napoca, 2019

CUPRINS

Priveliști și empatie universală
(*Prefață de Adrian Popescu*) / 5

Adevăr sau provocare / 11

Precum Midas / 12

Poezia naște cititorul / 14

Bourbon Street / 15

Canarul minelor / 17

Când Iohana... / 18

Clopot în miez de noapte – 2018 / 20

Darwin și Huxley au greșit / 21

Degetul lui Toma / 23

Demeter / 24

Dezrădăcinare / 25

Dezvăluire / 27

*** (*Cum s-ar numi...*) / 29

În acvariu / 30

În drum spre Neapole / 31

În muzeul gândirii încătușate / 32

Lacul din pădure / 35

Locul de joacă / 36

Clipa fericirii / 38

Însănătoșire grabnică / 39

Neprihăniții / 41

Nu este o pipă (René Magritte) / 42

Oh, Louise / 44

Poarta îndurării / 46

- Polul înghețat / 48
Popas deasupra Lacului Galileea / 49
Rugă grăbită / 51
Selfie / 52
Sfatul apolinic către poet / 56
Și vine ploaia / 57
Timpul / 58
Uși închise / 60
Vezuviu – 2016 / 62
Un bătrân, copil / 63
Doctorul gândurilor încătușate / 64
Post scriptum / 66
Precum un val ce se izbește de nisip,
precum nisipul însetat de val / 67
Oamenii Muntelui Rece / 69
Omul care-și trăiește viața / 71
Zen în Apusenii / 72
O nouă viziune a Acarului Păun sau
un cântec de leagăn / 74
Cerneala patriei mele / 76

Poetul, ca o pasăre între cer și pământ...
(*Postfață de Radu Țuculescu*) / 77

Respectiv cititorilor români despre cenaclurile, grupările literare, tinerii israelieni și esteticile lor (postmoderniste, presupunem) din Israel... Avem încredere în entuziasmul, priceperea și tenacitatea celor trei prieteni, Radu Țuculescu, Paul Farkaș, Moshe B. Itzhaki, că nu va fi departe ziua când o culegere generoasă din poezia israeliană contemporană îi va bucura pe cititorii români.

Adrian Popescu

ADEVĂR SAU PROVOCARE

Hai să ne jucăm acum
adevăr sau provocare
să-nvârtim o sticlă goală
ca și atunci
în acele zile
când inima
se grăbea să bată
pentru a umple plăcerea adevărului
la care râvneam atât de mult
și pentru a umple
golurile trupului nostru,
goluri atât de vide.
Mai târziu minciuna împinse
picioarele adevărului
iar noi rămaserăm goi
ca acea sticlă
învârtindu-ne cu gurile căscate
între uitare și amintire
adevăr?
sau
provocare?
Și continui să învârt
și dintr-odată, ea!
Aici se aude un flaut
acolo, ceva s-a spart.

PRECUM MIDAS

lui Radu Țuculescu

Aproape ca Midas, regele blestemat
tot ceea ce zărește și atinge:
obiectele, mișcarea, privirea,
inanimatele, pantofii, sandalele,
merele, femeile, toate
se transformă de-ndată într-o povestire.
Până și apa pe scenă
se-ntărește în aur,
dar limba-i dezlegată,
râsul, rostogolit,
caii năzdrăvani dintr-însul
nu mă mai păcălesc deloc.
Observ cum lacrimile
i se preling în cuvinte,
cuvinte ce vor să stăpânească viața
chiar și-n fiecare lift blocat
și-n fiecare pat cu-ndrăgostiți
adevărați ori închipuiți.
În scrisu-i auzim șoapte
și urlete de sete și patimă
ale fantomelor vieții,
ale timpului întrerupt.
Și numai tăiatul verzelor în bucătărie,
arcușul pe care-l plimbă pe corzile viorii,

sorbitul unui vin sau al unei pălinci
îl vor mai salva
de blestemul lui Midas
și-i vor servi
drept scut al vieții.

A fi sau a nu fi? îl întreb.
Un râs mic și un zâmbet de copil
îi inundă fața,
îmi toarnă un păhărel de pălincă
și-mi răspunde
cu o voce răgușită
de cele 50 de grade ale pălincii:
Să bem, zice el.
Să bem
schimbând din zbor săgeata sorții.

POEZIA NAȘTE CITITORUL

Cu înghițituri mici de țuică
se-nghite poezia.

Arzând gâtlejul, cuvintele picură
precum picăturile de soare
ce explodează-n schije de lumină
în abisul trupului.

Un val puternic se lovește
și se desprinde din ungherele lui
în timp ce literele curg învolburate
spre stăvilare și spre mori
unde se vor preface în lumină.

Iar în morile inimii,
pe partea-ntunecată a lunii,
ceva se-ntâmplă,
ceva se deschide,
ceva erupe –
poezia ce naște cititorul.

BOURBON STREET

Ecourile patimii ancestrale
scrâșnind în roțile tramvaielor,
căldura zilei revărsându-se
în timp ce tuba se chinuie
la marginea unei cafenele
iar un blues stă să rupă
o pereche de jeans,
un swing și-un scamator
al timpului anunță:
Aici e Louisiana, baby, New Orleans,
și-un tsunami de aburi de alcool inundă
și-o tobă ancestrală
și niște corzi răgușite
peste tot
iar strada-n fața ta se-nalță
și prezentul parcă nu se mai sfârșește
parcă nimic nu te mai satură
nici chiar secretul aburilor
iar „hurricane” îngheață într-un pahar
în timp ce gura se-nroșește
arzând și usturând,
și suflă un saxofon
și-i răspunde un trombon
și iar mă lovește setea.

În bucătării se bat
tambururi adesea
pe balcoanele clădirilor
dantele de fier
aproape dărâmându-se
piele multă expusă
într-un decor de negru
și jazz și gospel
printre vrăjitoare
picioare dezgolate
cu carnea sfârâind
la bar se aprind trabucuri
și iarăși acrobații
prinși în swing.
Un clarinet și un tramvai,
iar patima prezentului
se va sfârși, totuși,
nimic nu ține-o veșnicie...

CANARUL MINELOR

Dă-i voie canarului minelor
din negura coroanei
și a adevărului
ce curmă viețile
și coboară tu însuși
în adâncurile minei
ca să șlefuiiești
diamantul
fundamental
ascuns
în inima
îndoielii
cu frumusețe?
cu grație?
fără nicio milă

CÂND IOHANA...

Când Iohana-mi apare în vis
și-mi citește versurile
îmi aruncă o privire
din ochii-i de abia mișiți
și-mi spune
într-adevăr:
Tu poți deja să scrii singur
d-r-a-g-o-s-t-e și
î-n-t-u-n-e-c-i-m-e,
u-r-ă și d-o-l-i-u.
Nu trebuie să te ascunzi
în spatele lui Orfeu și Hades.
Iohana, o întreb eu
cum voi mai auzi
glasul ei Io-ha-na
și cum voi mai cânta
și dansa în preajma ei
fără muză sau sirene,
fără funia care mă va lega
de catargul corabiei lui Odiseu?
Cum vei mai sfâșia veșmântul, Iohana,
fără Iosif și Asenath?

Iohana-și încruntă privirea
și mă luă încet-încet
prin gânduri încețoșate,
iar vulturul se năpusti asupra-mi
înfigându-și ghearele
în fiecare noapte
în ficiații mei.
Iar Iohana niciodată nu va spune:
Ajunge, destul!